

[Gert Petersen]

fald er vejen klar, så kan Rådet vedtage sin oprindelige beslutning.

Men Europa-Parlamentet kan altså også sige nej, og så er det ikke Rådets beslutning, som hr. Tørnæs prøvede på at bilde os ind, der gælder længere. Den beslutning er i hvert fald væk, og man må til at arbejde på en ny måde. Det er under alle omstændigheder en ny magtbeføjelse, der er tillagt Europa-Parlamentet. Hvor vi tidligere kun havde denne høring i første omgang, skal vi nu have en godkendelses-, eventuelt en forkastelsesprocedure i anden omgang.

Jeg kan ikke begribe, at man bliver ved med at fastholde, at det er identisk med en almindelig høring.

(Kort bemærkning).

Tørnæs (V):

Ja, hr. Ivar Nørgaard, det er da rigtigt, at der på Milanomødet var lande, som var betænkelige ved regeringskonferencen. Men det er jo ikke det, det handler om nu. Det, det handler om, er, at der nu foreligger et forhandlingsresultat, og det, jeg har påpeget, er, at det er forkert, som hr. Ivar Nørgaard siger, at et nej til forhandlingsresultatet blot vil betyde, at man i enhver henseende har den eksisterende situation. Det kan være, at det formelt er en rigtig betragtning, men reelt er der nok overordentlig stor risiko for, at det vil vise sig at virke anderledes.

Så er jeg glad for, at hr. Gert Petersen erkender, at det var en fortalelse, dette med, at Parlamentet skulle underskrive, for at det kunne være gældende. Kunne hr. Gert Petersen så ikke godt indrømme – for han ved det jo sikkert godt – at det for så vidt er inderlig ligegyldigt, om Europa-Parlamentet godkender eller forkaster. Det bliver alene Ministerrådet, der kommer til at træffe beslutningen, helt uanset om Europa-Parlamentet har godkendt eller forkastet forslaget.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Ja men det afgørende er og bliver – uanset hvor meget tågesnak der skal gå frem og tilbage om dette Parlament – at Parlamentet får større muligheder for at få gennemført ændringsforslag, som går de enkelte lande, f.eks. Danmark, imod, og som det så bliver

uhyre svært at få ud igen, inden et direktiv endeligt vedtages. Det er en styrkelse af Parlamentet, det er der ingen der har kunnet anfægte. Og så er der derudover alle disse tilkendegivelser om samarbejde, som Parlamentet selvfølgelig vil vide at benytte sig af.

Men jeg vil godt stille hr. Tørnæs et spørgsmål. Jeg tror, hr. Tørnæs blandede to eller tre afsnit af pakken lidt sammen, fordi hr. Tørnæs var inde på, at der skulle være nogle miljøforbedringer, som man ikke kunne få gennemført, hvis man sagde nej til denne pakke. Det var et besynderligt standpunkt. Jeg tror også, udenrigsministeren en gang imellem har antydnet det. Det har jo hele tiden været sådan, at når landene var enige, så kunne de føre miljøpolitik. De har f.eks. diskuteret med hinanden, hvordan man kunne begrænse forureningen af havene, Nordsøen f.eks. Der er dog opnået visse resultater gennem et samarbejde mellem lige stillede stater, som, når de har været enige, har kunnet gennemføre bestemmelser, der beskytter Nordsøens vande, og det er en udmærket form for internationalt samarbejde. Det er der fuldstændig plads til med den nuværende traktat, det er ikke noget, der bliver lavet noget som helst om på. Der er ingen miljøforbedringer, der ikke bliver gennemført, selv om denne pakke bliver forkastet.

Hr. Tørnæs blander det sammen med det andet og meget mere afgørende punkt i pakken, som også vedrører miljøet, og som er forklædt under betegnelsen »tekniske handelshindringer«. Det er disse tekniske handelshindringer, der drejer sig om med hensyn til miljøet. Det er dem, der skal prioriteres højere end miljøet, og det er dem, der kommer til at tilsidesætte miljøet, og det er dér, garantien mangler.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Vi er jo så heldige, at kronvidnet, statsministeren, sidder i salen, og han kan så afgøre, om hr. Tørnæs eller jeg har ret. Hr. Tørnæs siger, at den danske statsminister var betænkelig. Jeg siger, at den danske statsminister sammen med den engelske statsminister og den græske statsminister gik imod på Milanotopmødet, at man skulle holde en regeringskonference, og det er faktisk sandheden. Derfor er det også åbenbart, at statsministe-